

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania D. Z.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.
o dodatek pielęgnacyjny,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie z odwołania D. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. o dodatek pielęgnacyjny, na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt III AUa [...], zwrócił akta sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] w celu wezwania skarżącej do określenia wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia, pod rygorem odrzucenia skargi kasacyjnej (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

Pełnomocnik ubezpieczonej, w nawiązaniu do wezwania Sądu Apelacyjnego wskazał, iż wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia wynosi 2.472 zł (tj. wysokość dodatku pielęgnacyjnego do świadczenia w kwocie 206 zł x 12 miesięcy). Ponadto wskazał, że w niniejszej sprawie ma zastosowanie art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c.

Sąd Apelacyjny w [...] uznając skargę za dopuszczalną przedstawił ją do rozpoznania Sądowi Najwyższemu, który zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Jednakże w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

Niniejsza skarga kasacyjna dotyczy wyłącznie dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji. Nie jest to więc sprawa o przyznanie, o wstrzymanie emerytury lub renty lub o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

Judykatura Sądu Najwyższego powszechnie przyjmuje, że jeżeli przedmiotem sporu nie jest prawo do emerytury lub renty, lecz jedynie jego wysokość, to dopuszczalność zaskarżenia wyroku Sądu drugiej instancji uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia obliczonej w oparciu o przepis art. 22 k.p.c. i stanowi ona różnicę między wysokością świadczenia wypłacanego przez organ rentowy, a wysokością świadczenia żądanego przez ubezpieczonego w skali jednego roku (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III UZ 26/11, LEX nr 1129132). Wskazać również można na relewantne stanowisko zawarte w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie II UZ 12/14 (LEX nr 1472166), z którego wynika, że nie w każdym przypadku, w którym dojdzie do zakwestionowania decyzji organu rentowego wydanej w następstwie rozpoznania wniosku o prawo do emerytury lub renty, skarga kasacyjna wniesiona od wyroku sądu drugiej instancji będzie dopuszczalna niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. O dopuszczalności skargi kasacyjnej, również w takich sprawach, musi bowiem decydować rzeczywisty przedmiot sporu, a następnie przedmiot zaskarżenia, określony w odwołaniu wszczynającym postępowanie sądowe. Jeśli więc przedmiotem tym będzie tylko wysokość emerytury lub renty (wysokość prawa do jednego z tych

świadczeń) wynikająca z uwzględnienia elementów mających wpływ na ową wysokość, to taką sprawę należy traktować jako sprawę o prawa majątkowe w rozumieniu art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c.

Dla określenia wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego przyjmować należy wartość przedmiotu rzeczywiście podlegającego rozstrzygnięciu, determinowanego żądaniem pozwu i indywidualnym interesem majątkowym osoby dochodzącej udzielenia ochrony prawnej w postępowaniu kasacyjnym. Wartość ta pozostaje zatem w ścisłym związku z zakresem zaskarżenia kasacyjnego i nie może być utożsamiana ani z wartością przedmiotu sporu, ani z wartością przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2014 r. w sprawie IV CZ 23/14, LEX nr 1475238).

Mając powyższe konstatacje na względzie Sąd Najwyższy uznał, że dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawie dotyczącej dodatku pielęgnacyjnego jest determinowana majątkowym charakterem tego prawa w rozumieniu art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. W sprawie takiej należy uwzględniać rzeczywisty przedmiot sporu, a następnie - przedmiot zaskarżenia kasacyjnego, który jest zdecydowanie niższy od 10.000 zł, co implikowało odrzucenie skargi kasacyjnej na mocy art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c.

[aw]